

[Inger Stilling Pedersen]

sætte os hen og vente på, at udlandet nu finder ud af det. Så skulle Danmark altså vente, til vi har løst alle problemerne internationalt. Nej, selvfølgelig skal vi i Danmark begynde med at finde ud af, hvad vi kan gøre.

Vi er også fra Kristeligt Folkepartis side interesseret i, at dansk industri, danske virksomheder kan fungere, som Fremskridtspartiet var inde på. Det er da klart, men man må også huske på, at der sker en rivende teknisk udvikling, sådan at ting, der for år tilbage var kostbare for industrien, i dag ikke er så kostbare og måske kan gøres endnu billigere om ganske få år. Derfor er det vigtigt, når man taler om miljø og ren luft, at man hele tiden er opmærksom på den forskning, der foregår, og på de muligheder, der ligger for at løse nogle problemer måske langt billigere, end det var for år tilbage.

En ting tror jeg alle er enige om. Uanset om man taler med mindre børn, med unge, med ældre, så er de alle sammen noget bekymrede for den luft, vi skal indånde, og for, om der overhovedet er noget ren luft at indånde nogle år frem. Derfor tror jeg, at man i befolkningen vil finde meget stor forståelse for disse synspunkter, uanset om man så er på den ene eller den anden fløj. Her burde man kunne forenes fra venstrefløj til højrefløj om, at vi skal gøre disse ting så godt, som vi overhovedet kan.

Jeg ved også, at industrien er interesseret i at være med. Når bare man kan få nogle retningslinjer at arbejde efter, vil langt hovedparten – selvfølgelig er der også dér syndere – overholde disse regler. Men man kan ikke hele tiden lave om på det; så er det umuligt at få det til at fungere.

Jeg håber, at debatten i dag må bevirke, at vi ikke bare står og kaster forskellige synspunkter i hovedet på hinanden, men at det overordnede for os alle vil være: Hvordan sikrer vi en så god luft som overhovedet muligt herhjemme? Hvilke muligheder har vi?

Jeg tror heller ikke, man skal stå fast på nogle ganske bestemte krav og mål, som man ofte er tilbøjelig til i Folketinget, for udviklingen sker så hurtigt, men at man skal være vågen og opmærksom. Det ved jeg at også miljøministeren, Miljøministeriet og de dygtige embedsfolk, vi har dér, er, og at man forsøger også i samarbejde – netop i samarbejde – med industrien at opnå de bedste resultater.

Vi håber således, der kommer noget positivt og godt ud af denne debat.

Jørgen Tved (FK):

Vi kan åbenbart komme til denne debat med forskellige forventninger.

Jeg har lige hørt den foregående taler takke ministeren for den tale, han holdt. Jeg sad nede i salen og havde vanskeligt ved at høre og forstå, hvad ministeren overhovedet sagde. Jeg kunne ikke se, der var meget at takke for i det, der blev sagt.

Hvad er det, man taler om? Man siger, at man skal gribe ind over for en luftforurening, man må ikke jagte industrien, og det skal være afbalanceret. Jeg tror, det var den konservative ordfører, der ramte tingene ret så præcist, og i hvert tilfælde var det sande ord – jeg ved ikke, om det er en regel eller en undtagelse. Det var i hvert tilfælde sandt, da hun sagde, at der skulle ske en afbalancering af produktionsomkostningerne og hensynet til miljøet. Jamen er det ikke det, man har gjort i adskillige år? Jeg vil godt give et par eksempler på, hvor vanvittigt man administrerer miljølovgivningen, også når det drejer sig om afbrænding og luftforurening.

Jeg ved, at Hovedstadsrådet i slutningen af 1970'erne gav Kemisk Værk i Køge tilladelse til at afbrænde noget affald, blot det skete, når vinden bar over til svenskerne, fordi der var noget nedfald fra denne afbrænding, nogle sorte begklatter, som var ætsende, og det var jo ikke så rart, hvis de faldt ned i hovedet på borgerne i Køge.

Jeg ved også, at luftforureningen fra Det Danske Stålvalseværk gør, at embedslægen advarer mod, at man spiser grønsagerne i dette område. Er det hetz mod industrien, når man gør opmærksom på den slags ting, eller er der nogle ting i vores miljølovgivning, der gør, at man i høj grad stoler på oplysninger, industrien selv giver, om, hvordan de sviner miljø og natur til, at man ikke har muligheder for at kontrollere, at de myndigheder, som burde føre tilsyn, simpelt hen hverken har tekniske, økonomiske eller andre ressourcer til rådighed, så de kan gribe ind over for det? Eller er det sådan, at man netop under henvisning til de økonomiske omstændigheder tager større hensyn til industriens produktionsomkostninger, eller hvad det ville koste at få rensede tingene?

Når man skal diskutere luftforurening, er det ikke nok at henvise til nogle handlingsplaner, der måske i en eller anden fjern fremtid vil nedbringe luftforureningen med 50 pct., måske og såfremt og ifald osv.